9 Δεκεμβρίου 2021

Ὁ φαρδύς δρόμος ὁδηγεῖ στήν κόλαση (Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθεΐτης Προηγούμενος Ἱ. Μ. Φιλοθέου)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθεΐτης-Αριζονίτης / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι βαριές, εἶναι πολύ ἐλαφριές, ἀνακουφίζουν, δροσίζουν καί δημιουργοῦν καί φτιάχνουν μακαριότητα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό ὁ Χριστός μας δέν ζήτησε πολλά πράγματα. Καί στή Δευτέρα Παρουσία δέν θά πεῖ «γιατί δέν ἀσκητεύσατε...». Ὄχι. Θά πεῖ «γιατί δέν ἐλεήσατε, γιατί δέν θρέψατε, γιατί δέν ντύσατε, γιατί δέν ἀνακουφίσατε τό φυλακισμένο». Τί εἶναι αὐτά; Ἔργα ἀγάπης. Γι' αὐτό εἶπε ὁ Χριστός «Ποιός εἶναι αὐτός ποὺ μέ ἀγαπάει; Αὐτός πού τηρεῖ τίς ἐντολές μου. Ἐκεῖνος πού δέ μέ ἀγαπάει δέν τηρεῖ τίς ἐντολές μου». Μέ τόν ἔλεγχο πού ἔκανε στούς ἐξ ἀριστερῶν, ἤθελε νά τούς πεῖ, ὅτι «ἐσεῖς δέν εἴχατε ἀγάπη καί ἐφόσον δέν εἴχατε ἀγάπη, δέν μπορεῖτε νά μπεῖτε στό νυμφώνα τῆς ἀγάπης». Ὁ νυμφώνας τῆς ἀγάπης κερδίζεται μόνο μέ τήν ἀγάπη καί τή θυσία. Γι' αὐτό θά πρέπει, μέ τήν ἀγάπη καί τήν ταπείνωση, νά περάσουμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Στενή καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωήν. Ὁ φαρδύς δρόμος ὁδηγεῖ τούς ἀνθρώπους στήν κόλαση. Ποιός εἶναι ὁ φαρδύς δρόμος; Ἡ ξένοιαστη κοσμική ζωή, καί ὅταν περνοῦν οἱ μέρες μας ἄδειες...

Δέν πρέπει νά μᾶς πλανᾶ ὁ διάβολος• καί νά προσπαθήσουμε, κατά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ μας, νά καθαρίσουμε τό ἔσωθεν τοῦ ποτηρίου πού εἶναι ἡ ψυχή μας, ἡ καρδιά μας, ὁ νοῦς μας. Ἄν τό μέσα τοῦ ποτηρίου, λέει, τό κάνεις, ἄνθρωπε, καθαρό καί τό ἔξωθεν θά εἶναι καθαρό. Ὑποκριτά, μήν κάνεις τό ἔξω, καί τό μέσα τό ἀφήνεις ἀκάθαρτο. Στά μάτια τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλα φανερά. Τούς ἀνθρώπους θά τούς ξεγελάσουμε, θά δείξουμε ἄλλο πρόσωπο, ἀλλά τά μέσα μας εἶναι γνωστά στό Θεό. Νά φροντίσουμε μέσα μας νά τακτοποιηθοῦμε, ν' ἀλλάξουμε. Τό χρόνο πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός νά τόν γεμίσουμε μέ καλά ἔργα, μέ καλές σκέψεις, μέ ἁγνά αἰσθήματα.

Νά μήν καθόμαστε καί ἀσχολούμαστε μέ ἀργολογίες, νά μήν ἀσχολούμαστε μέ συζητήσεις ἄκαιρες καί βλαβερές. Ν' ἀπαλλάξουμε τή γλώσσα μας ἀπό τό νά κρίνουμε τούς ἀνθρώπους, τόν ἀδελφό μας, τόν πλησίον μας. Ὄχι, ὄχι μήν τό κάνουμε αὐτό. Νά κρίνουμε τόν ἑαυτό μας, νά καταδικάσουμε τόν ἑαυτό μας. Ἄν τόν καταδικάσουμε, θά τόν ἀπαλλάξουμε τῆς καταδίκης του Θεοῦ. Ἄν καταδικάσουμε, θά καταδικαστοῦμε κι ἄν κρίνουμε, θά κριθοῦμε, καί μέ ὅποια μεζούρα μετρήσουμε θά μᾶς μετρήσει ὁ Θεός.

Ἡ κάθε στιγμή πού περνάει δέν ξαναγυρνάει. Ὁ διάβολος μᾶς κερδίζει χρόνο, μᾶς ἀπασχολεῖ μέ πράγματα γήινα καί πρόσκαιρα προκειμένου νά μᾶς κερδίσει τό

χρόνο νά μήν τόν ἔχουμε, ὥστε νά μήν προσφέρουμε περισσότερα στό Θεό καί στήν ψυχή μας. Ἄς προσέξουμε ὅσο μποροῦμε νά εἴμαστε ἐν ἐγρηγόρσει, νά γρηγοροῦμε στό μυαλό, στήν καρδιά, νά μήν ἀφήνουμε σκέψεις, νά μήν ἀφήνουμε τήν καρδιά μας νά μολύνεται. [...] Πόσες φορές ἄν θά ἐλέγξουμε τή συνείδησή μας, θά δοῦμε ὅτι δέν προσέχουμε. Ἐπομένως δημιουργοῦμε σκάνδαλο. Αὐτές τίς ἁμαρτίες δέν τίς γνωρίζουμε. Νά τίς ἐξαγορευθοῦμε καί νά σβήσουν.

Γι' αὐτό θά τά προσέχουμε ὅλα αὐτά τά πράγματα, γιά νά εἴμαστε ἕτοιμοι. Ὁ θάνατος εἶναι φοβερός, δέν εἶναι παιχνίδι. Ἐάν κανείς ἀπό μᾶς ἔχει γνωρίσει λίγο περί θανάτου, ἄν κινδύνεψε ἀπό ἀσθένεια, εἶδε πόσο φοβερό εἶναι. Βλέπετε πῶς δακρύζει ὁ ἄνθρωπος ἤ καί κλαίει καί τρέχουν τά μάτια του κατά τήν ὥρα τήν ἐπιθανάτια; Γιατί κλαίει; Γιατί βλέπει ὅτι ἔρχονται οἱ ἐνάντιες δυνάμεις, ἔρχονται τά δαιμόνια ν' ἁρπάξουν τήν ψυχή. Κι ἡ ψυχή τρέμει σάν τό φθινοπωρινό φύλλο στόν ἐλάχιστο ἄνεμο.

Λέει τό τροπάριο τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας: «οἷον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχή χωριζομένη τοῦ σώματος, πόσα δάκρυα τότε; Πρός τούς ἀγγέλους τά ὄμματα τρέπουσα ἄπρακτα καθικετεύει, πρός τούς ἀνθρώπους τάς χεῖρας ἐκτείνουσα οὐκ ἔχει τόν βοηθοῦντα». Λέει, στρέφει τά μάτια στούς ἀγγέλους δέν παίρνει τίποτα. Γιατί οἱ ἄγγελοι λένε «κατά τά ἔργα σου ἀλληλούια». Θά σέ βοηθήσουμε, ἀλλά ἔπρεπε νά βοηθήσεις κι ἐσύ μέ τά ἔργα σου. Σηκώνει τά χέρια πρός τούς ἀνθρώπους, βοηθῆστε με. Κι ἐκεῖνοι λένε: τί νά σέ βοηθήσουμε, τόν ἑαυτό μας δέν μποροῦμε νά βοηθήσουμε, ἐσένα θά βοηθήσουμε; Καί τότε βάζει μυαλό ὁ κάθε ἄνθρωπος. Τί μπορεῖ ὅμως νά κάνει ἐκείνη τήν ὥρα, ἀφοῦ ξεψυχάει;

Αὐτή τή μελέτη, αὐτή τήν ἀλήθεια, αὐτή τήν πραγματικότητα τήν ὁποία βλέπουμε νά τήν ζεῖ κάθε δικός μας ἄνθρωπος ποὺ φεύγει ἀπό τή ζωή, γιατί δέ μᾶς γίνεται μάθημα νά τακτοποιήσουμε τόν ἑαυτό μας τώρα, ὥστε ὅταν ἔρθει αὐτή ἡ περίπτωση, ἡ ὥρα, νά εἴμαστε ἕτοιμοι; Ναί μέν θά πικραθοῦμε, ὁ θάνατος εἶναι ἀπό φύσεως σκληρός καί πικρός, ἀλλά ὅταν ἡ συνείδηση δέν μᾶς καταμαρτυρεῖ, βάλσαμο ἔρχεται στήν ψυχή. Ἡ ψυχή ἐλπίζει, τῆς γίνεται μία αἴσθηση ὅτι κάτι θά γίνει. Γι' αὐτό λοιπόν, πρίν ἔρθει αὐτή ἡ φοβερή ὥρα, πρίν ἔρθει αὐτή ἡ πρώτη κρίση τῆς ψυχῆς ἀπό τή μεγάλη κρίση τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἄς ἑτοιμαστοῦμε, ἄς προσέξουμε, ἄς βιαστοῦμε τώρα, ὄχι αὔριο καί μεθαύριο. Ἀπό σήμερα, ἀπ' αὐτή τή στιγμή, μέσα στήν ψυχή μας μετάνοια κι ἐπιστροφή στό Θεό. Κι ὅταν ὁ Θεός δεῖ αὐτή τήν καλή διάθεση ἀπό μέρους μας, θά μᾶς βοηθήσει. Καί αὐτή τή μικρή διάθεση θά τήν κάνει μεγάλη, ὥστε νά ἐπιτελεστεῖ αὐτή ἡ μεγάλη σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Πηγή: agiazoni.gr